

► Zoektocht van Twentse zussen naar ouders in Nepal is voorbij

‘Onze moeder pakte ons meteen stevig vast, het was heel emotioneel’

De zussen Sanumaya en Shanti, die los van elkaar zijn geadopteerd en zonder dat zij het wisten uiteindelijk allebei in Rijssen woonden en daar door een dna-test ontdekten dat zij bij elkaar horen, zijn afgelopen zomer herenigd met hun biologische moeder in Nepal. Het was een ontmoeting om nooit te vergeten.

Mariëtte Cellarius

Wierden/Rijssen

De twee zussen uit Nepal werden op jonge leeftijd geadopteerd door verschillende gezinnen in Nederland. Sanumaya Lensen uit Wierden en Shanti Tuinstra uit Almere vonden elkaar terug in Rijssen waar ze toevallig allebei woonden. In 2018 bevestigde een dna-test dat ze zussen zijn, met dezelfde vader en moeder. Daarna begon een lange en ingewikkelde speurtocht naar hun ouders.

Uiteindelijk kwamen ze uit bij Kabita (69) in Kathmandu. Na een nieuwe dna-test in juni van dit jaar hadden ze zekerheid over de identiteit van hun Nepalese moeder, waarover ze in juli in *De Twentsche Courant Tubantia* vertelden.

Kinderen mee

De zussen besloten bij hun moeder op bezoek te gaan en dat gebeurde afgelopen zomer. De Wierdense Sanumaya nam haar man en drie kinderen mee naar haar geboorteland.

„Het was een fantastische reis, de kinderen willen volgend jaar weer”, vertelt ze.

Hoewel de ontmoeting heel bijzonder was, reageert Sanumaya vrij nuchter: „Ik ben niet zo’n goede voor Spoorloos.” Voor hun moeder was dat anders. „Zij pakte ons meteen stevig vast. Voor haar was het heel emotioneel, want zij heeft ons al die tijd gemist.”

Voor Kabita waren haar dochters van de aardbodem verdwenen. „Wij hebben een band opgebouwd met onze ouders in Nederland en wisten tot voor kort niet eens dat zij nog in leven was.”

Onze verwantschap is anders. Onze moeder praat niet over de tijd dat we bij haar werden weggehaald en vragen stellen is daarom lastig. Ook vanwege de taal, die ik nu aan

▲ Sanumaya (links) en Shanti (rechts) met hun Nepalese moeder.

FOTO SANUMAYA LENSEN

het leren ben. We videobellen met elkaar en dat gaat nu met gebaren of een tolk.” Moeder Kabita kon destijds niet voor haar twee dochters zorgen en bracht ze noodgedwongen onder bij familie.

Oma is 97

Later zijn ze naar een weeshuis gebracht. „Ik ben toen een tijdje bij de zussen van mijn oma geweest”, vertelt Sanumaya. „Zij leven allemaal nog, onze oma is 97 jaar oud. Shanti heeft haar ontmoet en ik ben bij haar zussen geweest. Zij waren heel hartelijk en ik was daar erg welkom.”

Onze moeder praat niet over de tijd dat we bij haar werden weggehaald

– Sanumaya

Via familieleden van hun vader ontdekten ze dat hij al veertig jaar geleden op zeer jonge leeftijd aan een hartaanval is overleden. „We hadden eerst een slecht beeld van hem, maar nu hoorden we het verhaal ook van zijn familie. De zus van mijn vader vertelde dat hij een zachte kant had. Volgens mijn moeder werden zij uitgetrouwde, volgens zijn familie was dat niet het geval. De waarheid zal wel ergens in het midden liggen.”

Fotoalbum

Behalve deze soms lastige gesprekken overheerst bij de zussen een fijn en goed gevoel. „We hebben een leuke tijd gehad in Nepal en kennis gemaakt met een nieuwe familie. We hebben een album achtergelaten met foto’s en tekst vanaf het moment dat we werden geadopteerd tot ons leven nu. Een duidelijke reactie hebben we nog niet gehad, maar het werd wel meteen achter slot en grendel opgeborgen. Dat zegt toch wel iets.”

bij slachtoffers kanaaldrama

Mijn leven staat stil. Al bijna tien jaar

– Arjan Otter

vallen langs Kanaal Almelo - De Haandrik. Niet voor niets staat ook zijn naam op de urgentielijst die de stichting Kant nog Wal overhandigde aan Slob. „We hebben al een aantal mensen bij wie de nood zo hoog is en waar snel wat moeten gebeuren”, zegt Harry Broekhuizen van Kant nog Wal over de lijst. Dat de nood hoog is bij Otter in Geerdijk, blijkt. „Ik zit nog

steeds te plakken met ducttape”, zegt hij. Zoals de kieren in zijn schuifpui, die door het verzakte huis niet meer recht staat. En lekker slapen doet Otter ook al jaren niet. „Mijn garage staat 9,5 centimeter scheef en daarboven zit de slaapkamer.”

Maar van Slob volgden, kort voor de bewonersbijeenkomst van woensdag, al wat woorden die hem hoop gaven. Nadat de Geerdijker vertelde dat er een enorm verschil zit tussen de taxaties die de provincie deed en die hijzelf liet uitvoeren. „Toen zei Slob: ‘Dat kan ook niet. Als ik de zaak niet vertrouw en de aannemer ook niet, dan laat ik zelf een expert ko-

men. En die mag ik zelf uitkiezen.’” Tijdens de bijeenkomst benadrukte Slob meermaals ‘onafhankelijk’ te opereren. Iedereen die er niet uitkomt met de provincie kan bij Slob en zijn team terecht, zo vertelde hij.

Zaal met hoop

Volgens Broekhuizen van Kant Nog Wal verliet een groot deel van de aanwezigen de zaal daarna met hoop. „Ik ben nog nooit gefeliciteerd met het behaalde resultaat. Nu wel. Dat vond ik heel bijzonder. Het geeft aan dat er iets gaande is in de hoofden van de mensen.”

– Ferry de Goeijen

KAMPHUIS

WIJ SLOPEN GRATIS JOUW HUIS!

KOM NAAR ONZE OPEN DAG

21 SEPTEMBER | 10 - 16 UUR
OMGEKEERD BOUWEN, TUBBERGEN

MEER INFO
WINACTIE

